

AKATALPA

Nisan 2013 - Sayı 160

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

küçük İSKENDER

İÇİ PİS TAY

Bu eğlence için moleküllerle süslenmeli; varyete hazır.
Üç beş çapulcunun sevip sevip bıraktığı kadın da hazır.
Kaç makasla bıyıklarını inceltir düzeltir ergen oğlanlar.
Onlar da hazır; birazdan bu şehirde serin bir yaz başlar.

Akşamüstleri boş galerilerde geziyor polis; amaç hazır.
Sinema salonlarında siyah perde moda; uzun zamandır.
Okyanusa inip hâlâ dönmeyen kâşifleri beklemeli hep.
Plan da hazır; birazdan bu şehirde sıcak bir takip başlar.

Dinamitleri güzel sevgililere yerleştirmeli; oyun hazır.
Patlamadan birkaç saniye önce ağlamalı; ateş söz hazır.
Birdenbire parçalanan ruhlar göğe ve toprağa yükselmeli.
Ölüm de hazır; birazdan bu şehirde bensiz bir hayat başlar.

Sulhi CEYLAN

BENİM DE BABAM ÖLDÜ

Nasıl söylesem
Benim de babam öldü.
Öldü ve kör olmadım.
Sizin kör olmadığınız oldu mu, babanız öldüğünde?
Şöyle de sorabilirdim:
Siz hiç babası öldüğünde kör olamayan birini gördünüz mü?
Ya da şöyle:
Siz hiç babası öldüğünde ruhunu hissetmeyen,
Siz hiç babası öldüğünde daha fazla ışık yakmak zorunda olan,
Siz hiç babası öldüğünde ölümden bunu ummayan birini gördünüz mü?
Ben gördüm:
Kanım kan ağladı.
Gözlerim kupkuru.

Ömer Akşahan, Yusuf Alper, Nilüfer Altunkaya, Gökhan Arslan, Ferit Aslan, Seçil Avcı, Duran Aydın, Alper Beşe, Yılmaz Bozan, Sulhi Ceylan, Hüseyin Avni Cinozoğlu, Sezen Çiğdem, Ejder Demir, Umut Demir, Muharrem Demirci, Erdiç Dinçer, Pınar Doğu, Öztekin Düzgün, Ersan Erçelik, Ceyhan Erim, Özenç Esen, Ozan Genç, Serdar Gereç, Abuzer Gülpınar, Niyazi Mete Gürkan, Hakan Güzeldere, Nihan Işiker, Ozan Kaçar, Erkan Karakiraz, Yaşar Kavas, Emin Kaya, Nevzat Konşer, Hüseyin Korkmaz, Hüseyin Köse, küçük İskender, Volkan Odabaş, İbrahim Oluklu, Tolga Özen, Mehmet Rayman, Sıtkı Sıyrılmış, Hakan İsmail Ş., Şerif Temurtaş, Şeyda Üzer, Berker Yörgüç.

Yusuf ALPER

ARTIK İLHAN BERK

Artık İlhan Berk gibi şafakta uyanıyorum
Yeni bir güne erken başlamanın sevinci
Mi diyelim ürkekliği mi yoksa
Hayatımda yeni bir düzen, düzensizlik ya da
Dağlarda dolaşmıyorum
Bodrum yamaçlarında adaçayı toplamıyorum
Kentin egzoz dumanları arasında
Sıkış tepiş arabalar insanlar arasında
Bir o yana bir bu yana

Gün boyu hayatın anlamını sorgula
Yaşamaya değer mi değmez mi
Ölüm ölüm ölüm ne zaman
Ne zaman akıl kaçırma
Bir o yana bir bu yana

Hayatın ortasında yeni bir imla
Şiirin ortasında bir kapı gıcirtısı
Havadan sudan saçma
Oysa İlhan Abi dağlarda
Papatya gelincik adaçayı
Oysa İlhan Abi güneş deniz
Doksan yaşında cin gibi
Bense duvarlar arasında
Bir o yana bir bu yana

Muharrem DEMİRCİ

REDD-İ MİRAS

oysa şairler ne iyi ederdi
dilini bir sakatçıya rehin verseydi.

şairleri dilinden aşılmalı
gür sakalları üzerinde yeşeren yeryüzünden bir de

zehir zemberek sözleri!
dilinde yuva yapmış kırlangıç sesleri.

uyandım dediği vakit sökü� attığı çengelli iğneleri bir de...

melez bir şairi çullanırken üstüne bahar suçüstü yapmalı
el koymalı bütün çiçek adlarına...

YAKALANMIŞ MEKTUPLARI

Bir sigara içiyorsun sabahı soran saatlerde
Ayakkabı bağcıklarını bağlayamayan bir güne uyanıyorsun
Kedi fotoğrafları koyuyorsun telefonun ekranına
Aşk yapmayan tatlandırıcılar alıyorsun eczanelerden
Çıplak elle ikisini elleyip
Üçüncüsünü seçen bir dikkat simitçiden...

Yakalanmış mektupları yeniden yazmalara...

KAZA SÜSÜ

Girdiğim şehirlerden arta kalan bir balyoz enkazı
herkes herkesi maskeyle tartar
bir deniz kıyısız başlatmaya hazırlar kendini
çakıl taşlarını toplar bir çocuk orda
güz denize ve deniz güze bakar durmadan
çünkü güz çıplaktır, derinlerde yatan bir ayna
çünkü aşk, iki gözün buluşmasından çok önce başlar.

Kalbimizi başlatan aşktır
kalbimizi ve yalnızlığımızı, kanırtan bir elveda
orda akşam durmadan zarlarını oyar kemikten adamların
akşam ince ince oyuna getirir karanlık adamları
birileri şehrin ruhunu çalarken
rayından çıksın trenler, devrilsin arabalar, kül olsun aşklar
ancak böylesi bir devrim bizi kurtaracak!

Çıktığım şehirlerde parça tesirli kalıntısı.

Benim uğramadığın تنها, senin yolun olsun!

Girdiğim aşklardan bana kalan bir kalp çarpıntısı
herkesin şefkati cebindeki bozukluklar kadar
bir kırlangıç bile rüzgârla başlatırken kendini
insan aşk inadına ziyana tapar
öyleyse soy bu ağacın kabuğunu, sütüne deysin dilin
sözcüklerinin parmak uçlarıyla dokun önceleri
sonra tenine değince alev alsın yalnızlığım!

Kalbimizi söndüren de aşktır
yalnızlık ve o çoktan eskimiş olan ateş başı söylenceleri
herkes kendi yamacında durur ölüme bakarken
herkes kendi ışığına karanlıktır orda
bir gelincik tarlasından kaçırılmış sevinç
son uykudan kalkıp geçiyorsun
sen de kalbim, sen de... kalk gidelim buralardan.

Çıktığım aşklarda ölümün intikam sessizliği.

Benim uyumadığım dünya senin gözlerine doysun!

SEZA OLMAK

İlk akşamda bir meleğin afsunladığı
Semavi melekût uğruna kendini hadım eden
Havarileri dahi kıskandıran yakınlık: Şah Makamı
Celile'li Divane'nin ölçüleriyle nezir o nadir alyans
Nagehan ziyaret edebilir ocağımızı bir Melek, Zarif
Mikail
Mümkündür bin yıl sonra da O Âli rütbeye nail olmak
Bu büyük bahta adar ömrünü hadımlıktır alameti
İşaret parmağı için
Bir alyans yontar ulu bir dağdan

Damıtarak İlahi fitrattan
Aşkı icat eden nakkaş
Ruha üflenen cevherden daha saf, daha âlâ
Uzaklaşır agorada konuşulan avami lehçeden
Arzular ruhuyla yalnız, bir başına ve Seza olmak

Nâzım'ın zikrettiği aynı mesel, böyledir dervişlerin
hikmeti:
—Bir Yörük mezarlığına serpin ruhumun çiçeklerini
Elbette Fatıha'ya layıktır böyle büyük bir adam
Çünkü komünisti İsa'nın yoldaşları da
Ne kadar saf ve içten gözpınarları yağmurlanır
Toprağa düştüğü zaman
Kerpiç evde doğup büyüyen çocuklar

Çatıyı sarsan kasırga, düşen yıldırım, boşanan sağanak
altında yürüyen Divane, yaralarından sızan kan,
Çarmıhtan bir remz, bir emare olmalı ruhunda, kaç yıl
oldu
sendelemen yürüdü, bu nasıl mümkün olabilir?
Oysa ahali delik deşik etmişti taşıyarak o narin bedeni
Diğerlerinden daha azimli bu yolcu çünkü zor zamanlarda
Onu hıfzetmiş olmalı Yüce Allah belki de üç yüz yıl
uyutarak esirgemiş
Lokmanla karşılaşmışçasına tımar edilen maraz ruhu
İsa meshedmiş bir lahzada dirilsin diye Lazarus'u

Nafile insanın idraki bu adam evine taarruz eden
Onlarca müfrezeeye karşı bir başına ve yenilmeden
Bir heyelana tutulmuşçasına kurumlu bir edayla
Muhkem şehirlerin sergilediği şer ve zulümden
Hangi zırr koruyabilir insanı bu tekin olmayan
karanlıktan
Aşıl'in topuğunu delen mızrak bulur ölümsüzlük ardında
giden seyyahı da

Hayret Makamı'dır O mütevazı Tacir
Tek başına büyük bir dağı yüklenebilir
Ona methu sena olsun diye
Âlemi yaratmış olmalı Yüce Tanrı
Feleklerin imrendiği
Bu kadar saf bir aydınlık
Taşar arşı ala'ya kadar
Vecd içinde o güzel Ümmi
Cezp eder, hayran bırakır Yüce Tanrı'yı da

Mehmet RAYMAN

UÇKUN YAZ

yaz kırıkları çevremiz
güneşi yorgun dallardan
uçkun camlara değin göründüm
kendimden geçerek sığındım damlara
özümden daha yeğni geldi yonga

gün işliğinden geçirir
geceden eğirdiğimiz pamuk ipliğini
öyle tatlı bir gülüş bırakır ki gül yanağına
çiy kalkmadan parlatır ay kız elini yüzünü
kaldırım bile denemez geçtiğim yollara

bu yalnızlık bana çıkar
hangi yola vursanız kendinizi
bir kapı bir pencere yeter
yer değiştiren sözcüklerden anladım
giderek suların çağladığını

kimselere görünmeden düşündüm
külümü döktüm ağaçların diplerine
düşüne giden kızların yazını
kazanmak için gönderdiler beni gurbete

Pınar DOĞU

DİBACE

Diş de ağlar
kanayınca gül
artık hükümsüzdür şiir
kaderin kapısına
parmağını kıştırınca ömür

hüzne başka anlamlar gerek
yüzüne yerleşince
dök mürekkebinin gecenin
dök yazılamayan kedere
kimse eline su dökemez gecenin
söz konusu hüzünse

Kim tutuyor şimdi sonsuzluğun nabzını
gül henüz soyunmadı
soyunmadı anlamını, gülden hariç
ne vakit kendimizle konuşsak
kelimelerimiz azalır birden
hüzün ne vakit kendini söyler
hüzünden hariç

izin vermezken hayat sözcüklere
birikmemiştir zaman henüz
zaman yeter mi mürur-u hayale
ve biz gecikmesiydik güle bakmanın
vurmadı şavkı henüz kelimelerimize
o sonsuz anlamınızın
sahi siz hangi sahipsiz manadan artakalandınız
bana kendimi hatırlatan böyle hazırlıksız

07.10.2011

Volkan ODABAŞ

BİRKAÇ FİLM ANISINA YALNIZLIK

üç cuma oldu mu sahi
o ölü denizi görmeyeli
yüzümüzü bile yıkamadık oysa daha
bir bebeği mavi beşiğinde bile sevmedik ki

dünya bu kadar mı boş tanırım
bunca neden büyük ya ellerimiz

bir zamanlar anadolu'da
kader kurbanı yalnız çocukları
yazların masumiyetine inandıran kediler de
alıp başını gitti
zeki de öldürdü bak bekir'i

uğur sayılmaz yine de değil mi
göçmüş bir otelde
pezevenklerin yalnız ve geciken intiharı

bal
süt
yumurta
semih'e de yer açın locada

ne kadar erdemlisiniz ey insanlar
bir hayvanat bahçesi olmuş bu dünyada

Nevzat KONŞER

KELEBEK SERPİNTİSİ

Benim saçlarım körkütük olduğunda kesilir
kendimi bir şiire bağlayıp atlarım nehre

neden diye sorarım
neden kâhkülü kesilmez uzayan caddelerin
kendimi tanıyan şehir bana ipekten
rüyalarını getirir kelebek serpintisi

susar böyle olunca çok sesli adımlar
otobüsler lastiklerini kumar üzerime
toparlanarak yolları ayağımdaki saygı
elinden öper bir sahafın gösterişsiz akşamında
Türkçe konuşan özürlü bir kitabın

benim Bursa'm mavi ve sarı evlenmesi
kundaktaki portresi asil bir ara rengin

ah flaşımda hınzır gençliği patlar sokakların
burnu akmış bir Setbaşı köprüsüyüm aranızda

saçlarım benim kesilir olduğunda körkütük
beyaz bir teleferik takarım aklımın boşluğuna

şehir beni selamla!

TEYZEM NASIL OZAN OLDU?

Ozan GENÇ

Her hafta sonu annelere bir uğrar, gereksinimleri var mı, bakarım. Yine o amaçla çıktım yola. Bize yürüme uzaklığında, oturdukları yapı. Baktım ilerde de Yetik Gittigelmez gidiyor. Arkasından nasıl bildin dersiniz, nasıl olacak, sinsi yürüyüşünden! O da ne, Yetik annelerin oturduğu yapıya giriverdi. Evlenmeden önce ben de bu yapıdaki dairede yaşadığım ve Yetik de o gençlik, acemilik, arılık (safılık) dönemimde sık sık bize geldiği, benim küçücük odamda yazın dolu pek hoş saatler geçirdiğimiz için ummadım desem yalan olur: Ola ki benimle artık barışmak için ve burada oturmayı sürdürdüğümü sanarak gelmiştir. Asansörle üçüncü kata çıktım. Evet Yetik oradaydı, ama bizim kapıda değil, teyzemin kapısında! Herhalde kapıyı şaşırdı diye bakarken teyzemin kapısı açılıverdi, mis gibi pişmiş hamur kokuları arasından teyzemin şen şakrak sesi duyuldu:

“Neredesin ayol? Öteki arkadaşlar çoktan geldi. Börekler de soğudu soğuyacak” (Yutkunma eşliğinde kaçınılmaz ek bilgi: Teyzemin başarılı olduğu biricik konudur, börekler.)

Teyzem beni görünce şöyle bir yukardan baktı ve şöyle bir döndüğünde soğuk soğuk bakiştığımız Yetik’i içeri alarak “oooovvvvv, vaaaaaaay” sesleri arasında kapıyı kapattı. Şaşırmıştım. De ki, şaşacak ne var... Bizim daireye girer girmez anneme sordum hemen.

“Teyzen yayınevi kurup dergi çıkartacakmış. Evi de o yüzden satmış. Ev kiralamış, yakında taşınıyormuş.”

Başımдан aşağı ne kaynar suyu, lavlar döküldü. Önce kızardım, sonra morardım, sonra...

“O hıyarları onun için mi toplamış başına” diye neredeyse bağırdım.

“Yavaş, ne oluyorsun? Ne yapsın, senden medet umdu, oralı olmadın”.

“Ama o evin yarısı bize ait, nasıl satar”

“Payımızı ona devretmiştik ya.”

“Ama oturması şartıyla devretmiştik, satması, elin soytarılarına yedirmesi için değil”

“O öyle demiyor ama. Eski borçlardan, alınıp verilmemiş paralardan söz ediyor. Yapacak bir şey yok! Hem o çocuklar için öyle konuşma bakiim. Yetik bir zamanlar en iyi arkadaşın değil miydi? Bizden çıkmazdı. Şimdi de teyzenle gayet iyiler. Hatta dün uğradım, bi baktım teyzem yün çilesini onun kollarına dolamış sarıyor, bu da uslu uslu oturuyor. Terbiyeli, iyi aile çocuğu. Dergiyi de o yönetecekmış.”

Tanrım, yazınsal günöğluluk evimize kadar sızmıştı işte!

Bu nasıl bir yazgıydı ki adına kadar koyduğum dergi elimin altından kayıp gitmiş, o puştların eline geçmişti?

Öyküyü baştan anlatayım.

Dedem (annemin babası) kasabada, kasabamızda günün birinde ölüverdi. Büyükanem iki katlı, bahçeli evde tek başına kalıverdi. Dayılarında da konuşuldu, sonunda kasabadaki ev satıldı, annemlerin karşısındaki daire satın alındı, büyükanne oraya yerleştirildi. Kasabada bahçeli ev hayatına alışmış, komşularına alışmış büyükanne o dairede topu topu iki yıl yaşayabildi, o da bu dünyayı bırakıp gitti. Uyanık dayılar, o daireyi annemle teyzeme bırakıp kalan malların üstüne oturdular. Annem ve İzmir’de zengin bir adamla evli olan teyzem de karşı durmadılar, ‘kasaba töresi’ öyleymiş, kızlar verilene razı gelirmiş...

Bir dergi çıkarmak, her ozanın düşüdür. Benim de düşümdü elbette. Adını koymuş, taslaklarını çoktan hazır etmiştim. Ancak, ne “Şiirli Saatler” dergisi için, ne de ilk şiir

kitabım için özdeksel kaynak bulamıyordum. Değer bilmez yayınevleri de bir türlü yanaşmıyordu. Ailenin kirli çıkını annem de bir destek vermedi. Yine o konuda sızlandığım bir gün muştuyu verdi.

“Tamam, teyzenle konuştuk, o da daireyi satın, payımı gönderin diyor. Bize düşen payla da ne yaparsan yap”.

Haberin yayılma hızına şimdi bile şaşarım. Haftasına kalmadan dergime şiirler yağmaya başladı, kargo da her gün yirmi beş – otuz tane şiir dosyası getirmeye başladı. Dahası ozan arkadaşlar tarafından bir –eski sözcük kullanacağım, başışlayın– bir iltifat, bir iltifat...

Benim şiirlerimin yazınsal önemine dair yazı taslakları havada uçuşuyordu. Yetik denen adamla da nerde karşılaşsak süklüm püklüm, üzgünlü gözlerle bakıyor, azıcık da olsa bir yakınlık göstermemi bekliyordu.

Bense Kadıköy’de, olmadı Nişantaşı, Mecidiyeköy, Maslak taraflarında büro bakınıyor, mobilyacıları geziniyorum... Ozan arkadaşlar öyle uzağa gitmemi istemiyorlar, Kadıköy’de olunmuş derginin merkezi, elbette ya, hemen kahvehaneye çevirecekler hımbıllar.

Derken bir haber. Enişte bey tek duruşmada teyzemi boşayıvermiş, kapının önüne koyuvermiş. Sadece adamdan gizleyebildiği biraz takımı, altını kurtarabilmiş. Adam mafyöz iş adamlarından olduğu için başa çıkmak da kolay değil. Meğer sekreterine tutulmuş altmış küsur yaşında, kart zampara! Tam da zamanını buldu.

Teyzem çıka geldi. Gözü yaşlı. Ama hiç kanıksamadan karşı daireye yerleşiverdi.

Başka şehirlerde, başka ülkelerde dört tane çocuğu vardı, gidip onları rahatsız edecek değildi ya, şurada kendi dairesinde yaşar giderdi... Yine de ikide bir altmış yaşında ortada kalmışlığını anımsatıyor, göz yaşlarına boğuluyordu. Hiç değilse adına bir evcik olsaydı... Annem dayanamadı, tapuya gittiler, kendi payını da teyzeme devretti.

Şiirlerimin yazınsal önemine dair yazılar derhal dergilerden geri çekildi, düşçülüğümden, palavracılığımın dem vuruldu, Yetik denen adamın alayları kulağıma kadar geldi...

Teyzem ise artık her gün annelerdeydi. Çene durmuyor, her işe burnunu sokuyor. Annem baktı olacak gibi değil, onu yapma çiçek kursuna gönderdi. Teyzem sırasıyla halk müziği kursuna, klasik Türk müziği kursuna, resim kursuna, dokuma kursuna, cam işleri kursuna, İngilizce kursuna, Japonca kursuna, akvaryum ve balıkçılık kursuna, fotoğrafçılık kursuna, bilgisayar kursuna, fotoşop kursuna... ve daha pek çok kursa gitti, adını benim bile duymadığım kulüplere üye oldu, hiç birinde dikiş tutturamadı. Sonra da bir gün yolunu kesti:

“Aşk olsun yeğen, sen ozanmışsın. Dergilerde şiirlerin çıkıyormuş. Ablam bir kaçını verdi, gerçi bir şey anlamadım ama, hoşuma da gitti. Şunun kursu yok mu, ben de gitmek isterim. O gözü kör olası herif beni daha kolejin orta kısmındayken çekip karı yapmasaydı ben de bu işleri çoktan öğrenmiş olurum.”

“Şiirin kursu filan olmaz teyze.” dedim.

“Sen öğret o zaman” demez mi.

“Teyze git başımдан” dedim, bozuldu.

Bir hafta geçti, geçmedi, elime bir defter tutuşturdu. Şöyle bir karıştırdım, dörtlükler halinde, şarkı sözü gibi şeyler.

“Teyze, şiir artık böyle yazılmıyor.”

Bir hafta sonra başka bir defter. Sözcükler yer değiştirmiş, dizeler rastgele kesilmiş, uyaklar bölünmüş... Çoğu da benim şiirlerimden araklama.

“Teyze, kendine başka bir eğlence bul” dedim.

O gidince annem:

“Üzme kadını” dedi, “Ne olur bir el atıversen...”

YÜZSÜZ ŞİİRLER

bir
bir
çevirerek sayfalarını yüzünün
ölü dillerin en parlak sözcüklerini ayıklıyorum
kulağının arkasına karanfil veya
yakama gül diye değil
kılavuz ve
bir yalanın bütün çıkmaz sokaklarını gezdiren
olsa olsa bir yudum asit
taşbaskısı fotoğrafını silmek için
tenimden

yüzüm
yeşeren bir yaprak gibi dalında ayrıksı
labirentimden akan beyaz sularda yıkanmış
ve buruk bir yaz sonu meyvesi kadar
kurak

Uzun sürmedi, teyzemin bir salak herif tarafından açılmış bir “şiiir atölyesi”ne gidip geldiğini öğrendik. Uzun sürmedi, teyzemin şiiirleri “Yeşil Düşler” “İrmak Kıyısındaki Semender” “Kedi Başlı İkona” “Suspus” “En Yeni, En Son ve En Hakiki Papirüs” gibi dergilerde çıkmaya başladı. (Gel de işin gizini çözme yeteneğine şaşma: Bu dergiler şiiirini yayımlamak için abone olmasını, abone bulmasını koşul koymuşlar, o da hiç duraksamamış, hatta bir iki tanesine annemi, alt kattaki emekli tezeyi, mahalle bakkalını da abone yapmış.) Uzun sürmedi, o yıl yayımlanan şiiir yıllıklarının tümünde teyzemin şiiirleri de yer aldı. (Ben sadece ikisine girebilmişim!) Uzun sürmedi, teyzemin ilk şiiir kitabı “Ben Düşe Daldığım Zaman Yağmurlar Durur” yayımlandı. Nasıl yayımlandığını ne siz sorun, ne ben söyleyeyim, ama boynundaki kolyeler, kolundaki bilezikler herhalde ozanların o tür şeylere önem vermediklerini öğrendiği için eksilmediler. (Söz aramızda, ben o parayla beş kitap bastırırdım.)

Teyzemin kitabı için beş altı yazı çıktı, içlerinden iki tanesinin eleştirmen kimliği bilinenlerce yazılmış olması şaşırtmakla birlikte, ben olanlara gülüp duruyorum. Elbette, elimden kayıp giden yitik dergimden ötürü, acı bir gülüş bu. Başkalarının da işe güldüğünü düşünüyorum. O da ne, teyzemin jürisini tanınmış ozan ve eleştirmenlerin oluşturduğu “Rahmet İlvanlı Şiiir Ödülü”nü aldığı duyuruldu. (Kim bu Rahmet İlvanlı dersiniz, ben de bilmiyorum. Şair imiş.) Teyzemle annem süslenip ödül törenine gittiler. Döndüklerinde ikisi de sarhoştı. Annem de ortamdaki çok etkilenmiş, o da “film senaryosu” yazmak kararı almış. İnaniyorum, hiçbir diziyi kaçırmadığı için, başarılı da olur. O hafta annemin “kabul günü”nde teyzemin gördüğü ilgi dorukta imiş. Gelgelelim güne katılan kadınların çoğunun bir şeyler yazmaya karar vermeleri teyzemi çok kızdırmış. “Ne ülke yahu, önüne gelen kendini bir bok sanıyor” diye dert yanmış Ayça’ya.

Sonrası mı... Sonrasını yukarıda anlattım. Başka ne anlatayım. Bu dert bana yeter. Kalkıp bir yaş üzüm rakısı açmalı...

ÖĞRENMEM GEREKEN NE ÇOK ŞEY ÜSTÜNE

yağmurun tersine yağdığı görkemli bir günde
salıyor oltasını narin çocuk aya doğru

yıldızlar toplanıyor
konuşuyor kendi aralarında
gökyüzünün kırıldığını hissedebiliyorum
için için mutlu oluyorum ödüm koparken

ne çok serpilmiş ölü ağaçları

kuş nasıl görürse sedirlerin dibinde avı

yıldızlar dağılıyor
eriyor misina, büyük uyumsuzluğu
yer canlılarının arasında uçuşumu
camların besleyici yanılıgıyla eğitiyor

uzanıp toprağı tadıyorum
yetmiyor adım atmak

GÖKYÜZÜ ANILARI

-Sen hep yanlış sayardım gemileri
Yanılgan bir
Kız çocuğu şaşkınlığında
Doğruyu söylesem
Küsüp gidecektin-

Işıklar örtüyor
Aklında çakan şimşegi
Bu deli zirvası kanunla hapsedilmişsin

Yenik geri dönüyorsun
Elbisende rüzgâr izi
Her kuş sesinde
Bir silah sesinin ağrısını
Dizlerinde duyuyorsun

Yenik geri dönüyorsun
Kalbini sürüyerek
Geçtiğin yollara

Her ilgide sınırsız bir aşk yarattın kendine
Bir zaman saçlarını dinlendirdiğin omuzların vardı
-Oyuklarını kabzalarla doldurduğun-

Kırlettin
O emirsiz akan ırmakları

Geri dönüyorsun
Aksayarak bilmediğin aynalarda

Dizlerindeki gamze
Eski bir savaşa seken kurşununun hatırası

Seçil AVCI

ÖD

Bu ne korku!
Sıyrılmıyor omzumdan
İki kedi pençesi

Kıpırdayamıyorum
Git yazıyor
Tırnakların denizime

Dışlerim otuz iki mülteci
Bir odada
Gidemiyorum

Yeşil elma kokuyor arsızca
Sarhoşluk ihtimalin

Yastığındaki emanetçi terazi
Uykuların.
Bu ne korku!
Kayda değmesin diye yazgın

Okyanusta tartıyorum
Her gün ben
Ruh bedenden ağır

Yokuş yukarı terime
Fırlattığın nar gibi
Eksik yaralamışsın ağzımı
Hala ıslıkla örüyorum
Ülkelerime sınırlar...

Dizlerinden boşalmış olmalı bu hayat
Kaldır
Yerine yatır

Ölümü,

Gölgesine kefil bıraktım
Anlar seni
En az ben kadar

Git, baharları
Bir erik ağacına bağır!

Sıtkı SIYRILMIŞ

TARİFSİZ GELİYOR AÇLIĞIN

2 çorba kaşığı süttten çıkma
ağlayan kek gülen açlığımın

3 fincan şekerlenmiş hayat

1,5 çorba kaşığı kakao acısı ağzında

3 fincan un sessizliğe iyi gelir

4 yumurta 1 paket kabartma tozu
olduğumuzdan daha iyi görünmeliyiz

çokolatalı muhallebi mi
tatlı konuşmalıyım artık
hır çıksın!

Niyazi Mete GÜRGAN

GİDEN

Kaybetmek
bu kadar ağır bir kelime değildi
bilmeden önce tadını.
Mevsimler dökülürdü yapraklarında
sonbaharın
ben anlamazdım çınar yaprağının
sancısını.
Garipliğinde var hayatın biraz da
gerçekliğinde
her başlangıç mutlu her son acı.
Elleri değmemiştii henüz ellerime
yüzünü arıyordum gözlerini
annenin yorgun ve umutlu
sözlerinde.
Sonra içimden bir bıçak geçti
istasyonunu kaybetmiş bir azap
duruverdi yüreğim
hayatım.
Oysa beklediğimden de öteydi
sonsuzdu ona gökyüzüm
yıldızlar.
Sel gibi önüne kattı umutlarımı
adını koyamadığım...
Kadere bırakmasam düşüncelerimi
kim bilir belki isyan ederdim.
Nihayetinde günlerin gecelerin
gözyaşının ve yaşamanın
bu kadar zavallı olduğunu
yeni öğrendim.

Erdinç DİNÇER

MAHKEME AĞACI

her kapanan kapı içimi daraltır
gövdem o cami'nin altında osmanlı bir çay ocağında
bir tepsiye dizilen ağızların acısını taşır

topallayan bir ağacın önünde uzun uzun oturup
yüreğinden süzülen bir ıhlamurun sabrını severim

bilirim, ellerimde yanık, ufalanan susamların
göz göz üzerimden döküldüğünü
ve bölündüğünü soluğumun

her bilinç akışımında içimde gergin bir ip gibi
mavi ve kırmızı titreşir düşüncelerim
ben o gelgit o yalınayak o kumral çocuğun kavgası

her kapanan kapı yeni bir başlangıçtır
zihnim evlerden dışarı
boş bir bardağın şeffaflığına takılır

şubat iki bin on üç

Şeyda ÜZER

PAPATYA SOYKIRIMI

Ilık bir kentin en bilindik yeri,
Kime sorsan gösterir meydanını
Özlemenin ağlama duvarı

Bakışlarının üşümesi
Şişen gözler ardındaki pembe bulutlar
Hiç yağmur olup yağmazlarmış
Bir papatya şenliğinin
Soykırımına şahitliğimden belledim

Yürüdüm hep, hep yürüdüm
Zikrederken yolları
Ayırtılığın şirretine rastladım
Bahar yedi türlü baharat kokuyor
Batı'nın niyetine iyilik üflüyor

Su verdiğim saksıların vicdan sayısı kadar
Biriktirdiğim korna sesleri
Baharın kaydırdıktan kayışına çarpıyor
Ben takvim yapraklarının ikindileriyle yaşıtım

Görkemli koparıma törenleriydi
Sırtlanmış demir yığınları
Gitmediğim şehirleri dolaşmak gibi
Babamın bıyıkları
Tıklım tıkış bir pazar yeri!

Erkan KARAKİRAZ

DOL

bir dem sürmeden göçen alacakaranlık
damıtıldı, ânda doğrulandı tümce, o belirsiz
sese uyandım, gözlerime doldurdum kem
göğü. içinden vardım aşka, hafifti uykusu
tasanın: irkilivermişti, erimişti kayatuzu. tıkanıp
kalan yolda, ay yükselirkenki sürtünmenin
birdenbireliğiyle, sökün etti eylemsizlik. dağda
gezdi geyik eşyasız, hakikatsiz -gezsiz.

dolu dolu dert içtim evrenin elinden, her
işaretinde kazınan maziye, her yörüngesinden
çıkan gezegende, devrilen her ağaçta, havalanan
her mayıs böceğinde, filizlenen her devrimde, genzi
yakan barut dumanında, atom parçalanışında, yerli
yerinde her susuşunda bozkırım, anadil her
unutturulduğunda, canı yandığında tabiatın
dişi yanının, kani olduğum ışığna kandığım
her adrenalın salınımında, her her'de. özü
sözüne uymadı kavisli gecenin -uymasın.

yıldızlardı alfabeti yüzünde hecelediğim
kelimelerin, seyrederek şiirin dilini
mıknatısladım. emdiğim zehriymiş, köpüğü
sandığımı. ateş yakıp çoğalttım aydınlığı (kavgacı
ışık) çok dağılıyordum. doruk ağardı, hafif
yağan karla -tutmuştu- canın eriştiği matbu boşluk, doldu
küfürle, yittiği denli mevcut oldu -olsun.

Sezen ÇİĞDEM

AŞK, BİR İSTANBUL HALİDİR

Gezgin hikâyelere taşıdığım hırpani yarım'lardan
Kaç asra riayetsiz yetişirim kimbilir?
Ve altına dönüşürken gördüğüm yakamozlar
Renginde baharat silueti denizi milyonlarca siyah
Zülf-i yâre, bir tramvay hasretidir.

Bulduğum iklimlere çöl çöl yağdığım
Kızıl yangınlardan sağ çıkamayacak kadar
Yaz bastı, kül eridi,
kıyamet koptu, hiç kimse görmedi
ağırlaştım hasrete

Ve ben bir şiir daha yazdım:

“Gelirken sana/ bayram getireceğim sevgilim
Yeter ki serinliğini ört üstüme...”

Aşk bir iklim meselesidir
Cesaret ellerin ayaklanması
Gittiğim her devenin sırtında
Aşk, bir İstanbul halidir..

Katar-Arabistan 2011

Yaşar KAVAS

İLLÜSTRASYON

Ben ki kitapsızlığım kilitlediğim her harfte kutsal
törenle şehrin kalabalık saatine tutturuldum
kıç cebimdeki hayaller kış görmesin diye
en sevgili organımda ateş süsü karanlık

Sonra duydum
minareler kadarmış gök
yüzünde dalgın bekleyen vahyin hayali
ansızın keder dedim kadehteki
son yudumu almasaydım eğer tanrıya dökülecektim
yenilmek şimdi kaç sevişmeyle
öfkelerini öptüğüm kaç intihara terk
ve hangi yorganın altında yorgun belki de
gelmelisin

İçindeki ruhani boşluğa erişmeli zaman
akıp giderken çocukluğu öpülmeden suyun
döküldüğü yeri hiçbir deniz bilmez
yoksa en mavi uçurum düşmek içindir bilirsin
resmindeki en ayıp rengi kuşanıp
ağrıyan yerlerine sürmeye yenisini

Düşündüm ve var oldum
sen düşün gerisini

SÖZCÜKLERİN EFENDİSİ'NE MEKTUPLAR -11

Nilüfer ALTUNKAYA

Sana, “Beni neden anlamıyorsun?” diye sormaya hakkım yok, artık biliyorum, ama kendime şunu sorabilirim: “Neden böylesine inatla kendimi anlatmak çabasındayım?”

Her paylaşımda bir yetersizlik duygusu, her konuşmamızda bir keşke kalıyor bana. Bu yüzden sana yazmak içindeki karmaşayı sağaltıyor biraz. Mektuplarımda bile çoğu zaman içindeki dağınıklıktan yazılması gerekenleri süzmek ve sana güncel yaşantımın sığıklarından güçlükle sakınabildiğim duygularımın, düşüncelerimin derinliğini anlatmak nasıl da imkânsız görünüyor bazen.

Neden başaramıyorum? Dinginleşerek kendime sabrı ve iç huzurunu yakalamış olanlara has o iradeli disiplini neden öğretemiyorum? Böylece darmadağın düşünceler, saplantılı bekleyişler içinde yazmaya çabalıyorum. Belki de böyle bir disiplini öğrenmeye elverişli bir yapım yok benim. Çocukça bir sabırsızlık, vazgeçmeye elverişli bir güvensizlik yoruyor yüreğimi... Ve işte böyle duygusal bocalamalarla kendimi didik didik ederek sığmıyorum sözcüklere.

Hayatımızda önemli izler bırakan insanlar vardır. Bu izler hep iç içe zaman ötesi duyarlılıklarla ve insandan insana akan en özge paylaşımlarla kalıcılaşır. Bizden sonraya kalacak olan sadece bu izlerin yankılarıdır. Kitaplar da iç dünyamızı böyle kuruyor işte. Belki de okuduklarımızdan yaratıyoruz olasılıklarımızı...

Senden önce kendime güvenmeyi, kendime inanmayı unutmuş gibiydim. Hep başkalarının benim adıma belirlemiş olduğu sınırlarla yetinmeyi, yetinemesem de avunmayı ve var olma mücadelesi yerine vazgeçmeyi seçerdim. Okumak her zaman yaşamımın en öncelikli edimi olsa da yazmayı ertelerdim. Ve içindeki birikimi taşıyamaz hale gelip, kolayca savrulurdum. Böylece herkesin kendi egosunun aynasına bakarak gördüklerine ve o aynadan yansıtıklarına inamak bir zorunluluk olurdu sanki.

Bu yüzden sana inanmışlığımdan dolayı pişmanlık duymadım hiç. Yalnızca içtenlikle ihtiyaç duydum beni anlamana, yüreklendirmene, belki de onaylamana. Benim yalnızlığım da yazmayı seçen her kadının yalnızlığı kadar dramatik bir yalnızlıktır, hepsi bu... Ama ben bu yalnızlığı hiçbir zaman bir erkeğe güdümlü olarak hafifletmekten yana olmadım. Senden aldığım manevi güven duygusuyla kendi gücümü sınavabilmekti, ki bu karşılıklı çıkar gözetilen, bilinçli bir rol paylaşımıyla karıştırılamaz. Etkilenmek konusunda duyarlı olduğumu söyleyebilirim ama hiçbir zaman kalemini bir erkeğin gölgesinde bileyen kadınlardan olmadım. Bu her türlü güdümlülükten çok daha ağır bir suç bence. Bir kadının onurunu böylesine zedelemesi ne üzücü, ne acı! Oysa çoğaltan bir paylaşım hem erkeği hem de kadını besleyen beklentisiz bir aşk'la yaşanırsa bu aşk gerçekten zamana direnen bir sanata dönüşür. Böyle aşklara ise her zaman imrenmişimdir.

George Sand ve Alfred de Musset arasında 1800'li yıllarda yaşanan tutku dolu aşk'ı anlatan *Aşkın Büyüsü* adlı filmi izleyip izlemediğimi sormuştun hani... O gün, George Sand'ın Musset'yle olan aşkını duyunca Baudelaire'in hayal kırıklığı yaşadığından söz etmişim sana. Ve Musset'nin ailesi tarafından saklanarak George Sand'a verilmeyen mektuplarını yıllar sonra okurken yaşadığı bunalımı yine âşık olarak atlatabildiğini düşünmüştük. Bence sadece aşk'ın kadınıydı George Sand. Kalemini güçlü bulsam da onun özgürlüğünün peşinden aşkla koşabilen cesaretine her zaman

hayran olmuşumdur. Bu filmi izledikten sonra George Sand'ın Flaubert'le mektuplaşmalarını, bazı romanlarını, Musset'nin sahnelenmeyi amaçlamadan yazdığı oyunlarını da okumuştum. Musset bana göre 19. yy Fransa'sının asi şairi, tutkularının peşinde dolu dizgin koşan büyüleyici bir melankoliğiydi. Onların aşkı konusunda Baudelaire'in yaşadığı hayal kırıklığı ise olsa olsa George Sand'ı heteroseksüellikle bağdaştıramamasıyla ilgiliydi...

Baudelaire'den söz etmişken bu aralar kafamı kurcalayan zor bir soruyla meşgul olduğumu bilmeni istiyorum: Düzyazı şiir, bir dizesiz şiir türü müdür? Edebiyat türlerinin geçirdiği dönüşümler için yapılabilecek ufak çaplı bir araştırma bile çok ciddi bir zaman ve emek istiyor. Eğer okumadıysan bu aralar elimden düşmeyen bir kitabı var Tzvetan Todorov'un; *Edebiyat Kavramı*. Kitapta yer alan *Türlerin Kökeni* adlı yazısında “türlerin ayırımına dikkat etmemek bir yazar için gerçek bir modernlik göstergesi bile olabilir” derken oldukça önemli sorulara yanıt arıyor:

“Düzyazı şiirler, Aloysius Bertrand ve Baudelaire zamanında bir istisna gibi gözükebilirdi; ama bugün uyaklı, aleksandren kalıbında şiir yazmaya –yeni bir yasayı çiğnemek için yapılmıyorsa– kim cesaret edebilir? Joyce'un sıra dışı sözcük oyunları belli bir modern edebiyatın kuralı olmadı mı?”

Şiir içi dönüşümlere olduğu kadar bugün ülkemizde türlerin yakınlaşması konusuna da yeterli özen gösterilmiyor nedense. Dizenin işlevini ve dönüşümünü her düzyazı şiir karşılamıyor örneğin. Böylece biçimsel oluşumunu henüz tamamlayamamış ve en kötüsü özgünleşememiş bir ne şiir ne düzyazı çıkıyor ortaya, düzyazı şiir niyetine yazılmış olsa da... Belki de konuya şiirselliğin düzyazı şiirdeki işlevi ve şiirsel düzyazıdaki işlevi arasında belirlenebilecek farklılıklar açısından bakmalıyız.

Türlerin tarihsel varlığı ve şimdideki durumu rastlantısal değildir, elbette. Todorov'a göre, türlerin evriminde de ideoloji oldukça etkili bir rol oynuyor:

“Bir toplum kendi ideolojisine en yakın edimleri seçer ve kodlar; bu nedenle bir toplum içinde kimi türlerin varlığı, bir başka toplumda bunların oluşmaması bu ideolojinin yansımalarıdır ve bizlere bu ideolojiyi az çok kesin çizgilerle ortaya koyma olanağı tanır. Destanın bir dönem, romanın bir başka dönem geçerli olması bir raslantı değildir; çünkü birinin bireysel kahramanı, ötekini ortak kahramanı ile karşılaştır: Bu seçimlerin her biri, içinde geçerlilik taşıdığı ideolojik çevreye bağlıdır.”

Öyleyse günümüzde şiirin bir yandan tür olarak varlığını inatla korumaya çalışması kadar, hâlâ bunca meraklısı olmasına rağmen, okur-şair iletişimi ve şiir sürümünün trajik hali de bir raslantı değildir.

Bu mektubumda bu konulardaki yoğun karışıklığımı güzel ve kapsamlı yazılara dönüşebileceği umudumu paylaşıyorum seninle. Böylece hem türlerin dönüşümü hem de düzyazı şiirin şiir içi konumlanışı hakkında konuşabileceğimiz önemli konuları biriktirmiş oluyorum... Belki bir gün diyerek...

Artık bilmeni istediğim tek şey; şiirsiz bir boşluğun içinde herkesin kendi şiirini söylediği bu çok şiirlilik karmaşasında yaşadığım yoğun yalnızlığın bana gerçekten şiirin zamandışılığını anlattığı... Bu zamandışılık şiire çok yakışan bir umarsızlık da barındırıyor. Şiirden şiire geçen, şiirin dilden dile akmasını, zamanları, kültürleri, dilleri aşmasını sağlayan o tanımlara sığmayan yanı bu umarsızlığı değil mi? Sözcüklerin Efendisi olmak, bu zamandışılığa hükmetmek demektir.

Seni unutmak için çabalamıyorum artık. Kendi kendine hiçleşiyorsun. Ben de senin için işte böyle anlamsızlaşıyorum. Şimdi bizden geride paylaşılmamış ne

İYİ YAĞMUR

İyi yağmur unuttuk ellerimizin
yatağında senin de uyuyabileceğini
sımsıkı kapayıp avuçlarımızı
sana yorgan yapabileceğimizi

örneğin çok yollar yürümüşsün
dağ gezmişsin yorulmuşsun
terli sırlıslıkla
taşıyabilirdik seni ana kucağı bir denize
ya da küsmüşsün
senden içerken ayağını uzak tutan serçeye
barıştırabilirdik alnından öptürerek serçeye

iyi yağmur unuttuk biraz da
senden olduğunu cismimizin
çamurdandık çamuru beğenmedik
sendendik bize koşan seni bentledik
gündüz ayna ayna yansırken yüzümüz sende
utandık kendimizi beğenmedik

iyi yağmur sen yine de iyi yağ-
mur...

çok düş kaldı, diye düşünmek yerine bu hiçleşmenin tadını
çıkarmalıyız. Sen yazarak zamana hükmederken ben sadece
susmak istiyorum, beceremesem de...

Unutulmak böylece mümkün, unutulmak bu yüzden
acıtan bir sonsuzluk, unutamamak ise sadece şiir...

Sana yeni bir şiirimi yolluyorum bu mektubumda ve sen
bu şiiri okurken ben başka bir şehirde ölüyor olucağımı
şimdiden biliyorum...

YOL

sözcükleri
bekletti yamacında çiğ
kendini ekledi kendine sonra
uçurumu çığlıksız bırakıp birden
göle savurdu saçlarını

avuçlarımda yanılğı
yörüngesine saplanan devinim
ve uyanışı toprağın
son bozgundan arta kalanım ben
aşk'ın saydamlığına dökülen leke

suyla giydi tenini
buhurdan sarnıç ve rahle
sırtını inen o yalınayak ses
işli kırgın yaşanmış
yüzünü yüzüme döktü

sonra bir karayel
savurdu küllerimi
benden öyle geç
dedi yol
ben burda çok eskiyim

DOKUZ BEYİTTE MAT

İlyas
Baba İlyas, isyanın gömütlüğe döndüğü zaman
Ben tanrının aklında henüz izafi bir fikirdim

Doğum
Taştım dünyanın ahengine
İlk irkilmeyi öğrendim, ne kadar çoktunuz bana

Kanı
Ortak ürperti nedir bilir misin?
Toptan delirme hasreti

Cezir
Benim kaydattığım süte karıncalar yanaşırdı eskiden
Yağmurlarım sızlayınca kireçlere çekildi ayrılık

Tavsiye
Susam üfür rüzgâra bin benekli çocuklara benze
Virgül sürgülü bir atın bileği, koştur istediğin yerde

Hayat
Büyüyünce yontulacak olan yüreğim sen değil
Halımı satan çapul kış, husumetim sana

Sebep
Gözlerimi sütle ovdular
Beyaza imrendi gün

Vasiyet
Halefim bir an önce doğ
Sana bırakmalıyım karnımdaki ağrıyı

Mat
Kefene renk veren ağırlarımdır

Mart 2013

Ejder DEMİR

RAPUNZEL'İN MEMELERİ

“annemi emziriyor
alışveriş sepetleri
kredi kartlarına
sarılarak uyuyor babam
kararıyor gökyüzüm
ışıklı reyonların altında

kendine pizza söyle amca
bana büyük boy tiner”

*uzat memelerini rapunzel
aç çocuklar çıkıyor
beslenme çantalarından*

İSTANBUL BAVULU

Taşlarla Konuşan Çocuk'a

Narin mi narin
ince zeytin dalıydı elleri,
tazeliğini geçirsin diye
elleriyle yüzüne dokundu,
saman sarısı renk
ve taşlı toprak geldi eline,
orada kırıldı yüreğinin ucu,
dokunsalar hüngür hüngür
tutacaktı çocukluğu

Her gece,
ay suya yüzü taşa değince
yolculuk üzerine yazılmış
en kesif satırlardan okudu,
aynalı camlar
cilalanmış pabuçlar
ve geberesice
bir istanbul girdi düşünce,
işte, o düşlerle açıp kırıklarını
yuvasından uzak yollara uçurdu

O gün bu gündür
sol elinde gitmeye hazır bir bavul,
diğeriyle sıkı sıkı tutar
denizli işi, sarı buldan yolluğu,
gözünün genişleyen iris'iyle
çocuk, doldurur bavuluna boşluğu,
hayalleri çoktan varmıştır istanbul'a
neyse ki kendi, yuvasında yaşıyor hâlâ

Öztekin DÜZGÜN

PIYANGO

I.

Bana piyango çıkarsa

; Devrim alırım Gazi*ye, barikat çocukları sevinir.

; vapur sallanıp düşürür aklıma,
martılara ekmekli deniz yaptırırım,
açlık şirin görünmez artık insanlara!

; Max Brod Enstitüsü kuranım,
kaybolmaz büyük futbolcular dar sokaklarda.

; ...

II.

Bari amorti çıksaydı da umutlarımız ertelenseydi haftaya.

*memleketi alikopterden korkan çocukların.

REDDİ CENNET

telgrafın telinde kuşlar
sesinde ben
saçımda el
ey bad-ı kader esme yeter

sazın teli
telli duvak
çifte telli
çalma yeter

/boş bir yüz
yorgun bir nefes/

gözyaşını akıtsa tanrı
maviye çalan
gökyüzü görünür mü acep
ağlama yeter

karanlık bir kaderin
kadehinden kederin
çek bir nefes

alda yol var
telle çevrili yollar
telgrafın teli
sesinin
saçımın...
konmasın
sesine
kuşlar

saçımı taradı tanrı
adın takıldı tele
dişi kırıldı tarağın
soldu mavi
can çekişir suret
tarama yeter

şehir
gece
ses
yükselen her nefes
yorgun döner kalbe

saçı kıvrıcık kaderin
tarağı kayıp
yağmur yağsa
arap kızı söyler mi acep
susma yeter

yüz görümlüğü
maviyi ver yeter

sıratın teli
topu topu cehennem
üflerse tanrı
sönmez mi ateş

Sertaç GEREÇ

SİYAH KUŞ

Siyah bir kuşum
Yalnızlığıyla palazlanan
Hüküm giyen sedasıyla taşrada
Sükûta düşen boşluklara kanat vuruyorum
BİR'den kam alırken vaktin yolcuları
Gurubun yıkadığı tepelere teğet geçiyorum
Ve biçilmiş tarlalara
Ve de anız kokulu insanlara
Ki konarken boşluktan seken taşların üzerine
Aymaz bir rüzgâr bölüyor
İki eşit parçaya bedenimi
Sakit uzuvlarımın arta kalanlarından
Bir gün daha gömülüyor zifiri karanlığa
O görünmez çizgide Batı'nın kızları
Ulu Efendi'ye adadıkları ömürleriyle seyrediyor
Bir kuş daha dem vururken yitirilenlerden
Siyah bir gölge düşüyor
Evrenin merkezine sessizce

Şerif TEMURTAŞ

DÜŞLER ESKİMEZ

suyunda gezdim atlasın
saçak saldım toprağa
gövdem güneşe ulaşsın
kuşlar tünedi dalıma
gece karasında

testi dolusu
su taşıdım
ellik şakırtılı
orak biçen anaya

nüfusuna dahil miydik yurdun
coğrafyanın neresinde köyüm

azık torbamda
katmer kokulu çocukluğum

keçi yolundan indim okula

gökçe derede çamaşıra gitti
analar
sırtlarında kazanlarla

seni çocukluğuma
katık yaptım
şirin sesi
duy beni

düşler eskimez
baş eğmezsen zalime

mayıs/2012

Hüseyin KORKMAZ

AH DİLAN!

bir avuç sesimde koptu fırtına
nazlı sözün dökülmesi: sus tufan
o yüzden
hep sustum önümdeki kâğıda
bir kuş kanadını çarptı sesime
terli belirgin bir kadının umulmadık kokusuyla
şehrin şehveti nefesime uyandı

tapınağıma konmuş pürüzsüz,
dört kanatlı evrimleşmiş hürriyet
henüz cürümsüz, henüz sade

uzat dedim ayağını
haberci tablet kuşuna

sorgusuz uzattı...

bağladım ayağına
suskunluğun çivi yazısıyla kendimi
bu yüzden
hep taşlara ağlarım, su katıksız
sevin Dilan!
gömdüm silahı bugün toprağa
nicedir Anadolu uykusuz

ah Dilan!

dikiş tutmayan içimde, çürüdü ayinin
- tanrı kızarsa duy ki -
hak huzurunda bana lazımsın

dün nehri Musa yeni yarmıştı
ben de geçmişim aşka, karşıya

Firavun yaşıyor duy, Dilan!

Brahma kabartmasından okudum
hürriyet iki kanatlı
çentik atmış gövdeme dünden

aç ahit sandığımı bak
Türkiye yarasına tuz basmış kıvranıyor
Dilan dudakların âdem elması
bir diş ısırırsam, kızma!

Duran AYDIN

ANICI

Tek kullanımlık ömrün
Çiçek zamanlarından
Şimdiye sızan
Birkaç doz
Bulanık anısın

Uçuklamış derinden
Tozun alınmalı

Taa bana karışıp
Sonra gitmelisin

BİR GEÇİŞ DÖNEMİ ŞAİRİ OLARAK YAHYA KEMAL

Ceyhun ERİM

Yahya Kemal'in (d.1884) Türkçe Şiirin ilk öncülerinden biri olduğunun farkına varılması çok sonraları olmuştur. "Sessiz Gemi", "Eylül Sonu" şiirleri geniş kesimlerce en çok bilinen şiirleridir. Sol kesimin onu gerici ve burjuva şairi olarak nitelemesi; gelenekçi – milliyetçi kesimin ise kendi vatan-millet-din anlayışları içinde, dar bir görüş açısıyla sahip çıkmaktan öte gidememiştir.

Yahya Kemal'in şiirinin oluşumunda yaşadığı üç kent; Üsküp, İstanbul ve Paris'in büyük etkisi olduğu söylenebilir.

Onüç, ondört yaşlarında, Üsküplülerin Üsküp Venüsü olarak andıkları bir kıza Redife'ye âşık olarak: Şiire bir aşkla başladım... İlk şiirim olan bir türkü güftesini, ekseriyâ Üsküp türkülerinde gördüğüm vezinle, onunçün karalamağa başladım. (Beyatlı: 1986, 93-94) diyor anılarında.¹

Selânik idadisinde (lise) okurken dönemin edebiyat hareketi Edebiyatı-ı Cedide'nin çıkardığı *Servet-İ Fünûn* dergisinde Tefvik Fikret ve Cenap Şahabettin'in şiirlerini okur, fakat "hazzetmez" "Esrar" mahlâsıyla yazdığı şiirler öğrencilerin dilindedir. Okuduğu kitaplar arasında *İlyas* adlı kitaptaki şiirlerden çok etkilenir. Anılarında, çok sonraları bu kitabın Homeros'un yarım yamalak çevirisinden başka bir şey olmayan *İlyada'sı* olduğunu yazacaktır.

İlk şiiri "Hatıra" 17 Ekim 1901 tarihli *Musavver Terakki* dergisinde A. Agâh adıyla yayımlanır. İstanbul'dan Paris'e gittiği 1903 yılına kadar *Malumat* ve *İrtika* dergilerinde Agâh Kemal imzasıyla 13 şiir yayımlar. Bu kez şiirini "hazzetmediği" Tefvik Fikret'in *Rûbab-ı Şikeste*'si onu derinden etkiler. Bir "taşralı" olarak geldiği İstanbul'da Abdülhamit istibdadının dönemin aydınları, yazar ve şairleri üzerindeki baskısı onu da ürktürmüştür. On sekiz yaşındadır. Dönemin havasına kapılarak Paris sevdasına tutulur.

Yahya Kemal 1903'te Avrupa'ya kaçtığı zaman, Servet-i Fünun edebiyatının tesiri altında, aruzu az çok ustalıklı kullanan genç bir edebiyat meraklısıydı (Tanpınar: 2005, 65). İstanbul'dan Avrupa'ya firar ettiği zaman hâlin perişanlığı, istikbalin karanlığına rağmen kafam şiirle dolu idi. (Beyatlı, 1977, 26) diye yazmaktadır.

Bir yıl süreyle Fransızca öğrenmek amacıyla girdiği Collège de Meaux'da okurken öte yandan Fransız şairlerini okuyarak, onların sürekli gittikleri kahvelere giderek aradığı şiiri bulma çabalarıyla geçirmektedir. Yazılmakta olan "Yeni usul şiirimiz, Fransızcanın gölgesi, ihtirassız, zevksiz, köksüz, acemice görün[mektedir]. Yeni Türkçeyle kendi duygularımızın ifadesi, Hâlis ve samimî bir şiir nasıl olabilir?" arayışındadır. (Beyatlı: 1986, 102)

Meaux kolejindeki bir yıllık eğitimden sonra yerleştiği Paris'in ünlü öğrenci semti Quartier Latin'de yurda dönüşüne kadar sekiz yıl geçirecektir. Siyasal bilimlerde okurken derslerine girdiği Albert Sorelden etkilenir. Türk tarihini araştırmaya başlar. Bu etkilenme yurda dönüşünde kurmak istediği şiirinin de omurgasını oluşturacaktır.

Yahya Kemal Divan şiirine olan ilgisi. Mallarmé'nin genç bir şair adayına Paul Verlaine'in *Fêtes Galantes*'ini okuması hatta ezberlemesi üzerine verdiği bir öğütten yola çıkarak, Verlaine'i okur. Kendi "mazi"sine bakarak Divan şiirini okuyup anlamaya yöneldiğinde; Üsküp'te iken bir ara gittiği Rufai tekkesinde öğrendiği Arapça ve Farsçanın aruz şiirini anlamada yeterli olmadığını kavrayınca Ecole Des Langues Orientales'e (Şark Dilleri Enstitüsü) kaydolur; Arapça ve Farsçasını geliştirerek aruz şiirini derinlemesine öğrenmeye çalışır. Yahya Kemal, daha sonra *Eski Şiirin Rüzgârıyla* adlı şiir kitabında

toplanacak olan şiirlerinin ilk örneklerini o günlerde vermeye başlamıştır.

Bu arayış dönemine ilişkin olarak hatıralarında:

"...V. Hugo'nun kaba saba taraflarını aşmışım. (...) Hugo'dan sonra Théophile Gautier'yi ve De Banville'i sevdim. Az çok bulamaç olan romantizm şiirinin daha inbikten geçmiş taraflarına geldim. Onları henüz kanıksamamışken Charles Baudelaire'in şiirini tatdım. Şiirin bu merhalesi bütün hissimi, bütün havâssımı bir büyü gibi tutmuştu. Şer Çiçeklerinin birçoğunu ezber biliyordum. (...) Hayâtının okumadığım ve bilmediğim bir köşesi yoktu. (...) Baudelaire'cilik üstümde uzun zaman bir sıtma gibi kaldı. (...) Charles Baudelaire'den sonra Paul Verlaine'i daha başka bir zevkle sevmeğe başladım. Verlaine'in hayâtına ve şiirine vukufum o derecede idi ki, âdetâ kendisini yakından tanırm hale gelmişim" yazıyor. (Beyatlı: 1997, 106/107)

Paris'teki okumalarında Mallarmé'nin "Şiir sözcüklerle yazılır, düşüncelerle değil." ve "En iyi Fransızca'yı Louvre sarayının kapıcısı konuşur" deyişiyle şiirin bir dil sorunu olduğu gerçeğiyle yüz yüze gelir. Bu düşünceyle şiirinde sadeleşmeye yönelir. Fakat nedense; Baudelaire, Verlaine, Rimbaud gibi şairlerden esinlenmek yerine bu şairlere göre çok daha geride olan José Maria de Heredia'nın şiirinden daha fazla etkilenir. Heredia'nın şiirinde eski Yunan ve Latin söyleyişindeki "beyaz lisan" a benzeyen bir dil yaratmak istemektedir. "Bu dil, ağzımda anamın sütüdür." deyişinde anlatımını bulan "İstanbul Türkçesi"dir.

Evet, Yahya Kemal'in Şiirinin omurgasını oluşturan ilk göstergeler ve aradığı dil "Türkçe" biçim "aruz" mazi ise "tarih" tir. Maziye bakıldığında 17.yy'da yaşamış olan Bâkî;

Şemşir gibi rûy-ı zemine taraf taraf

Saldın demir kuşaklı cihan pehlivanları

beyitini yazarken, Nef'i ise:

Hem kadeh, hem bâde, hem bir şûh sâkidir gönül

(...)

Yine sen istediğin yerde gezersin güzelim

ya da Şeyhülislâm Yahya Efendinin;

Cihanda "âşk-ı mehur" sanma rahat olur

Neler çeker bu gönül söylesem şikâyet olur

beyitlerinde görüldüğü gibi, Türkçe ile aruz yan yana (da) gelebilmiştir.

Bu değişimle birlikte Y. Kemal'in saf şiir üzerine düşünmeye başlaması aynı zamanda şiirde kusursuzluk takıntısına dönüşür. Şiirini kusursuzluğa götürecek olan önemli yapı taşları, Dil, biçim ve tarih'e eklenecek olan vezin, kafiye ve seçilen kelimelerin oluşturacağı ahenktir. Çünkü Mallarmé'nin yanı sıra okuduğu Verlaine'in *Arts Poétique* adlı kitabının başındaki "Müzik, her şeyden önce müzik. Onun için tekli mısradan şaşma." sözleri kusursuz şiire ulaşmak için, bazı kelimeler üzerinde aylar hatta yıllarca düşünmesine yol açmıştır.

Paris'te yaşadığı dokuz yıl boyunca kusursuz şiire ulaşma anlamında hiç şiir yayımlamayan Yahya Kemal burada yaptığı şiir çalışmalarının bazı beyitlerini ya da şiir karalamalarını çevresine okuduğu biliniyor. 1905 yılında iki buçuk aylığına gittiği Londra'da tamamlayamadığı bir "Türk Destanı" yazmaya başlar:

"...bu destan beni senelerce peşinden koşturdu. Gerçi onu yazamadım. Lâkin yazmağa uğraşırken kendime göre bir şiir lisânı buldum. Bu şiir lisânı (...) Tefvik Fikret'in Cenap Şahâbettin ve muakkidlerinin (izleyici) lisanından büsbütün başkaydı; o destanın başarabildiğim bazı parçalarındaki şiir telâkkisi (anlayış) de yeniydi;" (Beyatlı: 1997, 103)

Bu şiir Akıncılar şiiridir.

A. H. Tanpınar, onun dil sorunu ile ilgili olarak şunları yazıyor:

"Hakikat şu ki Türk edebiyatında başından beri daima bir dil meselesi vardır ve Yahya Kemal'in en büyük rolü de bu meseleye getirdiği hal şeklindedir. O sadece yeni dili bulmamış, eski dili de ayıklamış, basit hayallerin zaruretiyle nesre kaçan unsurları ve Türkçenin bünyesine uymayan, asırlık yürüyüşünde dil zevkinin kabul etmediği lügat ve değişleri atmış, sadece

zevkiyle, hatta bir çeşit dokunma, yani deriden gelen hisle eski Türkçeyi temizlemiştir.” (Tanpınar:2005, 135)

Nitekim, Tevfik Fikret 1912 de yazdığı “Doksan Beşe Doğru” adlı şiirinde:

*Evza-ı şeb-engizini bir bûm-i hâbîsin
Hâlâ o vesavîs o desayîs o mefasid*

mısralarını yazarken, Yahya Kemal 1910 yılında başladığı “Açık Deniz” şiirinde;

*Bildim nedir ufuktaki sonsuzluğun tadı!
Bir gün dedim ki “istemem artık ne yer ne yâr!
Çıktım sürekli gurbete, gezdim diyâr diyâr;
Gittim o son diyâra ki serhaddidir yerin,
Hâlâ dilimdedir tuzu engin denizlerin!*

biçiminde “Türkçe” yazmaya başlamıştı. Bu şiirin tamamlanıp yayımlanması Yahya Kemal’in on beş yılını almış, ancak 1925 yılında yayımlanabilmiştir.

1912’de İstanbul’a - kendi deyimiyle; mektepten memleketi- döndüğünde dönemin edebiyat çevrelerinde tanınmamaktadır. Tanıştığı Yakup Kadri (Karaosmanoğlu) ile edebiyatta Nev - Yunânî bir anlayışı savunurlarsa da tutmaz. Bu dönemde Y. Kemal şiirde ritm yerine “Derûnî âhenk” tanımını yapar. Bu konuyu anılarından aktaralım:

“... Gerek şiiri ve gerek nesri anlamakta Yakup Kadri ile anlaşmış, yaşlı ve genç bazı arkadaşlara görüşlerimizi anlatmaya koyulmuş ve kendimize göre bir çığır açmağa heveslenmiştik. O vakit nev-Yünânîler ve nev-Yünânîlik tavsifleri ortada bir müddet dolaşmış, bazen iyi, ve bazen kötü telâkkilere sebep olmuştu. (...) Ben o vakit bu anlaşmamızın, daha ziyâde şiir tarafı ile uğraşıyordum. Bu tecrübemize şahid olanlar, özşiir, rhytme, derûnî âhenk sözlerinin, şiirle alâkası olanlar arasında, çok deverân etmiş olduğunu hatırlarlar. Muâriızlarımızın kimi rhytme’in ne olduğunu anlamadığımızı, kimi yanlış anlattığımızı söylüyor. Kimi de şiiri sırf bir rhytme işi yaparak şiirlikten çıkarmak ve âhenk oyunağı yapmak istediğimizi iddiâ ediyordu. Özşiir tesmiyesini ise gülünç ve iddiâlî görenler vardı. Şiirde rhytme’in, fennî ve mihanîki târifinden başka bir şey olduğunu anlatabilmek için derûnî âhenk târifini bulmuştuk.” (Beyatlı: 1997, 20-21)

Paris dönüşü İstanbul’un şair ve yazarlarının kendi aralarında yaptıkları edebiyat söyleşilerine katılmaya başlayan Yahya Kemal’in, gerek Fransız şiiri gerekse Divan şiiri konusundaki bilgisi, şiir okuma başarısı en önemlisi de şiir konusunda ortaya koyduğu yeni fikirler, edebiyat çevrelerinde giderek ünlenmesini ve çevresinde oluşan hayran kitlesini de beraberinde getirmişti. Üzerinde çalıştığı bazı şiirlerinden okuduğu mısra ve beyitleri dillerde söylenmeye başlamış. Şiir meraklıları şiirindeki farklı anlam, ses ve ahenge hayran olmuşlardır. S. Sami Uysal; 1918’de *Yeni Mecmua*’da yayımladığı ilk şiiri “Bir Sakî”ye kadar henüz şiir yayımlamamış olan Yahya Kemal için, dünya edebiyatında şiirleri daha okuyucu önüne çıkmadan ünlü olabilmiş başka bir şair yoktur demektedir.

Yahya Kemal de, ismi etrafında oluşan bu efsanevi havadan o kadar etkilenmiştir ki, şiirlerini kitap olarak yayımlamak yerine; onların dergi sayfalarında kalmasını, kâğıtlara yazılıp elden ele dolaşmasını, dillerde mırıldanılmasını, sonuçta efsanevi havanın bozulmamasını tercih etmiştir bir bakıma. 1924 Yılında *Resimli Dünya Mecmuası*’na verdiği röportajda Orhan Seyfi’nin “Hepimiz şiirlerinizi bir arada görmek istiyoruz, eserlerinizi bir mecmua halinde toplamak arzusunda değil misiniz?” sorusuna “Şiirsiz şair olmakla o kadar tanıdım ki dediğinizi yapsam benim için mukadder olan bu efsaneye yazık olur” diyecektir. (Çıkla, age)

Öğrencisi Tanpınar “Ses” şiirini *Dergâh* dergisinde nasıl yayımladıkları konusunda şunları aktarır:

“Yahya Kemal’in şiir çalışması büsbütün başka türlüydü. Mısra ve manzume kafasında yoğunluyordu. Konuşma arasındaki uzun dalgalılıklarında, yol boyunca, bir odaya girerken, bir merdivenden inerken tamamladığı mısralar ve manzumeler çoktur. Ömrü kalabalıkta geçen bu adam, eserlerinin asıl kilit taşı olan kelimeleri, hayalleri, yine

kalabalıkta kendisine icat ettiği bir yalnızlıkta buluyordu. ‘Ses’ manzumesi de gözlerimizin önünde böyle, dâussıralı ve mânasının çok dışında derbeder hayatı içinde tamamlanıyordu. Daha doğrusu bir türlü tamamlanıyordu. İşin çok uzayacağını gören Mustafa Nihat bir çeşit emrivâki ile meseleyi halletti. Şiirin başını nasılsa Necmettin Halil’le ele geçirmişlerdi. İlk çıkacak nüshada eldeki beyitleri tab edeceklerini söyledi ve hakikaten de eksik olarak dizdirdi. “Ses” son gecede bu tehdit altında bitti. (...) Fakat daima bu ısrar olmasaydı, manzumenin alacağı şekli merak etmişimdir.” (Tanpınar: 2005,40)

Gerçekten de aşağıdaki iki beyit de onun yaşamı boyunca varmak istediği şiir anlayışını çok güzel açıklamaktadır:

*Bir tek gazel bıraksa yeter bir gazel-serâ
Her beyti ancak olmalı beyt-ül gazel gibi*

*Berceste şi’r başka mesel başkadır Kemâl
Pesten terânedir nice sözler mesel gibi²*

Her şair gibi Yahya Kemal de şiirlerini bir kitapta toplamak istemişti elbette; Varşova yıllarından dostu Fazıl Ahmet Aykaç’a 1927’de yazdığı mektupta “Tasarladığım yeni bazı şeyleri vücuda getirerek artık ben de bir mecmua (kitap) çıkarmak hevesine düştüm” diye yazmıştır. Ancak mükemmeliyetçilik takıntısı galebe çalmış, kitabını bitirememiştir. Ölümünden sonra *Kendi Gök Kubbe* yayımlandığında Tanpınar şöyle der: “Bu kitap için vaktiyle Yahya Kemal ile ne kadar çok konuşmuş, ne hayaller kurmuştuk. Kaç defa işe başlar gibi olduk, eksik ve bitmemiş şiirlerin cetvelini yaptık, kitaba isim aradık. Sonunda vazgeçtik.”

Yahya Kemal, Üsküp’ten İstanbul’a bir “taşralı” olarak geldiği bu ülkede 74 yıl yaşadı. Şiiriyle modern bir şair gibi görünürken hayata bakışıyla bir modern olamadı. Ömrünün son günlerini geçirdiği Park Otelde, yersiz yurtsuz, kitapsız, yalnız bir şair olarak hayata veda etti. Öldüğünde baş ucundaki komodinde iki kitap vardır. Biri *La Profession Parlementaire*, diğeri, Ahmet Haşim’in *Şiirleri*.

Yahya Kemal’in şiir tarihimiz içindeki önemi, gelenekten hız alıp onu aşmaya çalışarak gelenekle-geleceğin birleşimini başarmış, has şiir arayışında bir geçiş dönemi şairi olarak, uluslaşma sürecimizden önce ulusal bir dil çabası geliştirmiş, Türkçeyi en güzel kullanan şairlerimizden ilki olmasıdır. Onu, Ahmet Haşim ile birlikte şiirimizin sayıları çok az modernlerinden ve Türkçe şiirin eşik taşlarından biri olarak görmek mümkündür.

Günümüzde şiir yazmak için yola çıkan her genç şairin yolu mutlaka Yahya Kemal’in şiirinden geçmek zorundadır. Yoksa şiiri eksik ve güdük kalır.

Bursa, Ocak-Mart 2013

¹ Metnin imlâsına sadık kalmıştır.

² *Eski Şiirin Rüzgârıyla* s. 21

Kaynaklar:

- AYVAZOĞLU, Beşir, *Eve Dönen Adam*, Ötüken Yay. İst. 1995
BEYATLI, Y. Kemal, *Çocukluğum, Gençliğim, Siyasi ve Edebi Hatıralarım*, İstanbul Fetih Cemiyeti Yay. İst. 1986
BEYATLI, Y. Kemal, *Edebiyata Dair*, İstanbul Fetih Cemiyeti Yay. İst. 1997, Kubbealtı Yay.
BEYATLI, Y. Kemal, *Kendi Gök Kubbe*, İstanbul Fetih Cemiyeti Yay. İst. 2012, 35. Baskı
ÇIKLA, Selçuk, “Her Yönüyle Yahya Kemal Şiiri”, www.edebiyatturkiye.com,
ÇIKLA, Selçuk, “Yahya Kemal’in Şöhreti ve Mükemmeliyet Anlayışı” www.edebiyatturkiye.com
KAHRAMAN, H. Bülent, *Yahya Kemal Rimbaud’yu Okudu mu?* YKY, İst. 1997
TANPINAR, A. Hamdi, *Yahya Kemal*, Dergâh Yay. İst. 2005, 5. Basım

WALTER BENJAMİN'İN ESRAR ÜZERİNE NOTLARI ALTINDAKİ ŞİİR

kuşlar gece atmosferin derin katmanlarında uçuyor
ben bir binanın onlarca penceresinden birinde
sigaramı tüttürürken onları izliyorum
düşüyorum
adalet bana tanrıyı hapsettirdi bu sırada
ve bir ceza evi duvarının dibinde buluyorum kendimi
tabureme oturmuş kudüs'ü düşünüyorum
onlarca atlı arkalarında bok tarlası bırakarak
dört nala savaşa gidiyor
henüz başlamadı ama yola koyulmuşlardı bir kere
cigaramı sarıp boris vian'ı yad ediyorum
ve ciğerlerim panayır yeri
göz kapaklarım secdeye varmış
kafamın içinde yüzlerce karınca ve fare
karınlarını doyurma derdindeler
titretiyorlar vücudumu, onlar da üşüyor
soğuktan ellerimi artık tanımıyorum
benim değiller
üşüyorum ama beynim kaynıyor
intiharın en saçma hallerini düşünüyorum
ve elime bir kalem alıp
gökyüzüne tükürmeye başlıyorum
sonra bir şemsiye çizip
duvarın dibine yumuluyorum
söndürmeden atıyorum sigaramı, yüksekte biraz
başına gelen olursa bu saatte
izmaritimi öpüp alınına koyacak biri.
bu olacaksa tanrıya dua etmeye başlarım

Umut DEMİR

YALAN

I
bin yalan gerek belki de gerçekleri unutmaya
unutulmaz bilirim
yitirilen bir dost nasıl unutulmazsa işte bu da öyle
unutulmaz bilirim
gerçekler yalan olmaz bilirim
ve en acı olanlar nedense hep gerçeklerdir
bilmem nedendir
...

II
..
Özü yalandır gerçeğin
'Her yalanın bir gerçeklik payı vardır' derler
Tersi neden mümkün olmasın
..

H'ECE SÖZLÜĞÜ

Mersin'in Ece'sine

beraberliğimizin çaresi çaresizce,
uzak bir kıyı rıhtımında bekliyor.
alışkanlıkları terk etmek gibi,
zamanını bekler bazı şeyler de.
gizlendikçe uzayan tırnaklarına aşk,
kesilip törpüleniyor her seferinde.
insanı emen bakışları,
varlığının hakikati gülüşler...
malûlen emekli çocukluktan,
sessiz tarafı fazla gecedin.

şiiir ikliminde yaprağım,
bir damla su olur musun,
h'ece sözlüğü?
ruhumun alfabetesi sensiz yarım.
hayat müzikal allgro,
acı tenden beslenen leşobur.
okuma yazma küründe el göz,
saçlarının kokusuna aynı mesafede değil.

hep hesap kitap
düşlerindeki karatahtada,
sarkıyor asi kız,
dudaklarındaki balkondan.
sohbette alıyor rengini,
yalnızlıkla tuzluyor.
dikişli yara baba figürü,
patladı patlayacak.
adı yalanın dostuna çıkar, külsüz
gecenin mahremiyeti karabasanlarıyla saldırır.

geleceğe kalacak olan fosil belge;
erkeğe biçim veren dişleri,
Karamsarlığı sabote eden dokunuşları,
murçla girdiği kalbim.
hiçbir kışa benzemedi o kış,
bir bulutla gidişini gördüm,
suyun yosunlaşmasıydı gözleri.

Ömer AKŞAHAN

TEN KOKUSU

şiiirler yazdıran
bakir sözcükler
parıldarken
gözlerde

ten kokan
harfler
mahcup bir edayla
uzaklaşır
yorgun
dizelerden

Ödemiş, 03.03.2013

DEKREŞENDO

Ceyda Salihâ'ya

*Bir bunu anımsarım parkların
çoğalan boşluğu iner üzerime*

Taş kemerli kapılardan eğilerek girdik vakit
kuşkusuz geceydi; göğe bakarak yürümenden
bildim; bitimsiz bir yol diye bu ilerlediğimiz
inandım: gülsüz ve fakat Gülhane'dir.

Yanlarımızca sıralanan yüksek ağaçları
ve asırlarca sürmüş bir savaştan
henüz çıkmışça, dokunsan kırılacak dallarını
ordusunu selamlar ece zarafetiyle göz ucuyla
ve eksiksiz bir saygıyla selamlamıştın.
Kimselerin ayak seslerinin karışmadığı
bir takım tellerin bükülerek bir takım
sandıkları açılmamak üzere
ve odun kesmek için bir baltanın tıknaz
kütüklere inmediği adımlarımızla.

Bakır demliklerden sıcak çaylar sunuldu
ışıklı bir geceydi vakit ve gemiler hep aynı yöne
gittiler; nedense hep aynı yöne gittiler.
Ben nefli bir şalı sarındım boynuma
iç cebimde taşıdım kuş tüyü ve semenderini
oyuklarının su birikintileriyle dolduğu mermer
yolların üzerinde trenler bekledik öylece.

*Bir bunu anımsarım garların
ve dünyanın tüm bekleme salonlarının
boş masaların ve boş iskemlelerin
pencere önlerine bırakılmış ekmeklerin
pencere önlerinde bırakılmış solgun bitkilerin
beklemiş bir bardak suyun ve soğumuş kahvelerin
ağaçlara tırmanıp inemeyen kedilerin
tabutların başlarında dinelen cenaze sahiplerinin
ve bunlar gibi birçok şeylerin; adlandıramam,
duygusu, bir fotoğrafı yeniden var eder belleğimde.*

Abuzer GÜLPINAR

DÜŞMEK

Dalımızı kesmediğimiz zamanlardı
Düş vardı düşmek yoktu

Sana üç harf verdim
Akıbetini öğrenemedim

Acı bir renk üzerimde dolaşır
Bir sığınaktan kovulmuş
Bir sığınak arar

Dereleri kıskanan çeşmeyim şimdi
Akanım yok
Çağlayanım da.

PROVA

Olric;

gök soyundu kuş tüyü yatağında,
aşk kendine döküliverdi ansızın
garip samimi bilekleri ince kara
bulutlarla yeknesak gözleri müthiş pandora

efendimiz efendimiz
yenilerek teslim olmayalım şimdi
kendini kandırma durağında
ne kadar dikileceğiz böyle ilençli
ve bungun
aşk dediğin talimidir intiharın
gez göz arpacık ve kan biraz da

oblomov;

kirli bir yutkunma bu,
zafer takları da dikilmeyecek adına
tozlandıkça kanayan gözlerinle
dur orda
tüm sevmeler ayrılığa çıkar Olric!
ve her zaman senden güzeli olacaktır
çocukluğunun aynasında

bay C ;

kaba yanlarımı yoklayıp duruyor hayat
olanca dışındayım yalnızlığın bile oysa
garip bir tetikçiyim ve dönüp duruyorum
kendi topuğuma
ah oblomov ah!
o varsıl tutamağını çat alınma

Zebercet;

ince belliymiş aşk
dudak izi de kalıyormuş tene dokununca
hem şizoid bir fallusum ben
kediler oteller havlular eskittim
adım saklı acımda
konuşsana C
kendine kıydığın yerden nasıl görünür ki dünya?

Okuyucuya:

Yapılan yoklamada, 'Yabancı', ve 'Raif Efendi'nin
toplantıya iştirak etmediği, Bay K'nın ise süren davası
sebebiyle toplantıya katılmadığı tespit edilmiştir.

JAUDE MEYDANI ŞİİRLERİ -I

-Bourgogne’lu Şişelerin Karanlığı-

Soğuk bir mahzende yaşıyorum, etrafımda bourgogne'lu
şişelerin karanlığı
Nemli şarkıları sokak aralarımı bir Sivaslıyı hiç hesapta
yokken
Gündüzleri Jaude Meydanı'nda gördüğüm bir rüyaya
katıyorum
Küflü ve bol kıvrımlı heykellerini her gece düzlüğüne alıp
yatan yaşlı ahali!
Çocuklar gençler de var gerçi ama hiçbirini görmüyorum
Sadece kendime tutunuyorum, yorgun ve sonradan
bulunmuş biri gibi...

En uslu imkânlardan geçiyoruz kah valti saatlerinde
hepimiz
Frenk artığı bir güz, yer elması ve çilek, taşlarda ıslanan
köy
Her sabah tereyağlı çörek kokusunun içinden geçen
evlerden kaçarak
Tanımadık bir efradın gecikmiş yorgunluğuyduk ama
kimin
Kerpici donmamış kışta vakitsiz çiçeklenmeler!
Sonrası sığınmalar baladı, çakıl taşı, İstanbul
Sevdim amma olmadı karşılık bulmadım gibi bir şey...

Ben ki, üşümeyen şehir hayatı palmyesiyim
Ağlak yüzlü bir çocuk gibi yüzük parmağına tutunan
haminnesinin
Kupkuru bir güzüm yağmurlarda –yoruldum artık
Derin ve uzak bir açıyla bakmanın efendisi olmaktan
kendime
Kuşkonmazım dalımda konmaya hazır kuşları
besledim hep
Yeğlerdim şimdi olsa arta kalmış olmayı unuttuğum
şeylerden
Bir de soru sordum ki karşılığı yok hiçbir dilde:
Gecesi olmayan biri için gün nasıl biter?
Yahut nerde? Sabah sabah bunu kurdum...

Yıllar değil boş duvarların yüküdür taşıdığımız
Yanıtlarım hep soluksuz kaldı sorularını çıkarken sen...

Clermont-Ferrand / Fransa, 20-28 Aralık 2011

GÖKYÜZÜ KİTAPLIĞI

artık paylaşılmayan rüyalar varsa aramızda, bu şehrin
ayakları denize varmadan kırılmış demektir. ve sırtlanlar
inmiştir başının omzumda bırakmadığı boşluğa.

çok eskilerde kalmış bir şarkı gibi geçip gittik
birbirimizin içinden. alttan ala ala altında kaldığımız
dünya, kuru dalların üzerinde iz bırakan kırkayaklar
sundu bize. kayanın dibinde ters döndü bir
kaplumbağa, yalıçapkınları yapraklarını galgaladı
akşamsefasının.

hiç çocuk doğurmamış bir anneydin sen. bakır leğenlerde
yıkadın olmayan oğullarını, kızlarını iğde ağaçlarına gelin
verdin. bir dağa bakar gibi baktın kamındaki çukura.
eteklerinde kim bilir hangi yangından kalma renkler,
saçlarının arasında göçlerden kalan bir
toz arşivi, sırtını okşadın göğsünde büyüttüğün okların.

plajdaki penguenler kadar terledim seni her gördüğümde.

taşlara su vermek gibi bir şeydi sana dokunmak. kalbini
ellemek yerde yatan bir hayvan ölüsünün. başımızın ve
sedirlerin üstünden uçarken kekeme güvercinler,
rüyasında kan gören çocukların türküsünü söylemek. ve
tadına bakmak bütün zehirli mantarların.

biliyorum, bir de öpseydim seni, kesin kar yağmış gibi
olurdu kente.

bu ayrılığın fotoğrafı ne güzel gider şimdi bir kitabın
kapağına. profilden pazartesi görünüşlü, arkadan fırtına.

kalp ağrısı mı denin? deniz suyuyla gargara.

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Yayın Danışmanları	: İhsan Üren, Gültekin Emre, Serdar Ünver, Yalçın Oğuz	Posta Çeki ya da Banka hesabı	: Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Garanti Bankası Mudanya şubesi (1050) Hesap No: 6989317 IBAN: TR 35 0006 2001 0500 0006 9893 17
Yayın Adresi	: İncirdibi Sok. Baysan Sitesi No 6 C Blok D. 7 Güzelyalı – BURSA	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalızade Cad. 7/27 Setbaşı – BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)		
Yazışma Adresi	: PK 68 16361 Ulucami – BURSA		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayım. ISSN 1305 – 7685		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

Ocak 2000’de Bursa’da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağlı oldukları telifler, İhsan Üren’in ve başka bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.

